

STEFANIE

Mødet startede på klokkeslæt. Jannik var præcis. Det var han i sit nye liv, hvor der herskede dagsordener, som ingen helt forstod omfanget af. Jeg så ham som en myre på gulvet. Langt væk – og alligevel så tæt på.

”Vi er her i dag for at ære en helt særlig person,” sagde Jannik og sendte sit gennemborende blik ud over forsamlingen. ”Den 6. maj 2002 døde den hollandske politiker Pim Fortuyn. Han var offer for en drabsmand, der dagen forinden havde slået Fortuyns gøren og laden op på internettet. Han majede Fortuyn ned med skud, der førte til det første politiske drabsattentat i Holland i 300 år. Drabsmanden var en militant dyreaktivist, der som begrundelse for mordet erklærede, at han ønskede at beskytte de svage og de sårbare i samfundet. Men han gjorde alt andet end det. Han ødelagde trygheden for en hel nation med sin koldblodige handling.”

Et sus gik igennem lokalet. Jeg lod blikket dvæle ved Janniks ansigt. Han var ætset ind i min sjæl. Som et stykke glødende kul, der borede og borede og bare ikke ville stoppe. Han var engang min sjæleven. Dengang var vi unge og uskyldige. Rene tavler. Han kaldte sit parti for Ren Fremtid. Betegnelsen lå på min tunge og sved, da Jannik tog ordet igen.

”Fortuyn var homoseksuel og om nogen sårbar i samfundet, så længe han levede i et land, der gav asyl til muslimer, der var homofobiske. Han må have mærket deres had og fordomme, og han må have tænkt, at han måtte vende sin sårbarhed til styrke ved at tale sin sag imod islams undertrykkelse af homoseksuelle. Hvad ville I sige, hvis det var en af os, der under en valgkamp blev myrdet af en fanatiker, blot fordi vi går ind for at rense Danmark for homo-undertrykkere? Ville I lide med den af os, det gik ud over og med de efterladte? Ja, det ville I, for i denne forsamling er vi empatiske nok til at være i sorg og dyb krise, når nogen af os rammes af det mørkeste mørke. Jeg har selv været der, hvor jeg ønskede at give op,

fordi jeg modtager chikane og dødstrusler, nogle gange dagligt. Men hvor ville vi være henne som samfund, hvis jeg opgav *vores* sag? *Vores* liv, *vores* land, *vores* identitet som frie sjæle?”

Jeg lægger hovedet på skrå og kommer til at tænke på den sidste aften, jeg havde sammen med Edgar og Jannik. Vi havde siddet ude på pynten med tæerne i vandet og fortalt hinanden vitser.

Jannik var ubetinget den bedste fortæller. ”Fru Hansen kom til lægen for at få en indsprøjtning i enden. Fru Hansen lagde sig op på briksen, fik benklæderne ned. Lægen kommer med sprøjten og peger først på den højre balle, så på den venstre: *Nå, fru Hansen, nu må De selv vælge. Er De højre, eller er De venstreorienteret? Jeg er centrumdemokrat*, svarede fru Hansen.”

Edgar havde grinet, mens jeg mærkede en stikkende fornemmelse i maven. Det var ikke vitsen, men stemningen mellem drengene, der forplantede sig til mit nervesystem.

Jannik gned sine fingre mod en sten, som han kastede ud i vandet. ”Hør så den her: En politiker besøgte en galeanstalt og blev vist rundt af forstanderen. *Hvordan finder I ud af om folk er gale nok til at blive indlagt?* spurgte politikereren. *Vi fylder et badekar med vand, giver dem en teske, en kop og en spand og beder dem tømme karret. Nåh!* sagde politikereren. *De normale bruger spanden fordi det går hurtigst, ikke? Nej*, svarede forstanderen. *De normale trækker proppen ud! Vil du have en seng ved vinduet?*”

Det var lige før midnat, Jannik foreslog, at vi gik måneskinstur. Jeg følte ikke, at jeg havde noget valg, for han var ikke en type, jeg kunne sige nej til.